

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: S. R. S. G.
státní příslušnost Libye

proti

žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem 130 51 Praha 3, Olšanská 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 08. 2020 č. j. CPR-9644-3/ČJ-2020-930310-V248, ve věci správního vyhoštění

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Policie ČR, krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 30. 1. 2020 č. j. KRPT-5306-21/ČJ-2020-070022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 z. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 5 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena dle § 118 odst. 1 z. č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně podle § 118 odst. 3 z. č. 326/1999 Sb. byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 40 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále bylo rozhodnuto o tom, že podle § 120a odst. 1 z. č. 326/1999 Sb. se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 z. č. 326/1999 Sb.
2. Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 17. 8. 2020 č. j. CPR-9644-3/ČJ-2020-930310-V248 bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.
3. Žalobce podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí ze dne 17. 8. 2020 č. j. CPR-9644-3/ČJ-2020-930310-V248, v němž namítal, že od 1. 10. 2019 je v péči rehabilitačního sanatoria v lázních v Darkově s doporučením léčby v délce minimálně 18 měsíců a to vzhledem k jeho vážnému zdravotnímu stavu. V případě přerušení léčby a vycestování by mohlo dojít k zastavení zlepšování zdravotního stavu a jeho následnému zhoršení.
4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Zcela odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 z. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal také s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle § 174a z. č. 326/1999 Sb. Pokud žalobce argumentuje tím, že jeho léčba bude trvat 18 měsíců, měl si již při vyřizování schengenského víza požádat o vízum nad 90 dnů a nikoliv o vízum do 90 dnů, na které přicestoval a v době platnosti tohoto krátkodobého víza z území zcela úmyslně nevycestoval a dostal se tak do pozice nelegálně pobývajícího cizince na území.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. z. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), v mezích žalobních dobů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 z. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení na výzvu soudu ve stanovené lhůtě ani ke dni rozhodnutí soudu nevyjádřil a nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání nesdělil.
6. Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že dne 7. 1. 2020 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské

unie podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 z. č. 326/1999 Sb. a bylo mu dáno příslušné poučení dle konkrétních ustanovení správního řádu a zákona o pobytu cizinců. V oznámení o zahájení správního řízení je kromě jiného konstatováno, že správní řízení je zahájeno na základě skutečnosti, že dne 7. 1. 2020 byla provedena pobytová kontrola v lázních Darkov v Karviné. Žalobce předložil policistům platný cestovní pas Libye č. X s vízem č. X, typ „C“, počet vstupů 01, platné od 24. 9. 2019 do 2. 1. 2020 s délkou pobytu na 90 dnů vydané Velvyslanectvím České republiky v Tunisu. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka správního řízení dne 7. 1. 2020 uvedl, že na vízum přicestoval na území schengenských států 1. 10. 2019 na letiště v Praze. Poté odcestoval do lázní Darkov v Karviné, kde započal léčbu ve formě komplexní balneorehabilitace, neboť je po střelném zranění a poranění páteře upoután na invalidní vozík. Do lázní přicestoval společně se svým bratrem, který je mu nutným doprovodem. Žalobce konstatoval, že si je vědom neoprávněného pobytu. Zdůraznil nutnost léčby s tím, že po jejím ukončení se chce vrátit zpět do Libye. Ze správního spisu se podává, že vízum opravňovalo žalobce k pobytu na území států EU do 29. 12. 2019. V době pobytu stanoveného vízem si svůj další pobyt nelegalizoval. Žalobce rovněž uvedl, že mu není známa žádná překážka k vycestování z území České republiky a k vycestování má dostatek finančních prostředků. Spis obsahuje rovněž závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky k možnosti vycestování žalobce z území České republiky ze dne 8. 1. 2020 č. ZS50985, podle něhož je vycestování žalobce do Libyjského státu možné. Zdravotní stav žalobce byl dokládán lékařskou zprávou vystavenou vedoucím lékařem MUDr. B.K. a potvrzením primáře MUDr. K. J. Součástí správního spisu je rovněž Informace OAMP – Libye, bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 3. 9. 2019. Ze spisu se dále podává, že dne 30. 1. 2020 byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí. Žalobce se k důkazům a podkladům nechtěl vyjádřit.

7. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 z. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
8. Podle ust. § 174a téhož zákona, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
9. Krajský soud předně konstatuje, že správní orgán náležitě zjistil skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Soud současně zdůrazňuje, že celé správní řízení bylo vedeno v jazyce českém za přítomnosti tlumočníka do jazyka arabského. Z rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývají důvody, pro které došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce od 30. 12. 2019 pobývá na území České republiky neoprávněně. Bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území České republiky 1. 10. 2019 na

základě víza č.X, typu „C“, počet vstupů 01, platného od 24. 9. 2019 do 2. 1. 2020 s délkou pobytu na 90 dnů. Vízum opravňovalo žalobce k pobytu na území smluvních států EU do 29. 12. 2019. Rovněž bylo zjištěno, že v době pobytu stanoveného vízem si žalobce svůj další pobyt nelegalizoval a od 30. 12. 2019 pobývá na území ČR neoprávněně, bez platného oprávnění k pobytu. Zjištění správního orgánu, že na území České republiky žalobce pobývá od 30. 12. 2019, ač k tomu není oprávněn, žalobce ani ničeho nenamítal, naopak z jeho výpovědi vyplynulo, že z území České republiky nevystoupal zcela úmyslně, ačkoliv si byl vědom skutečnosti, že zde již pobývá neoprávněně, bez platného povolení k pobytu. Ve shodě s žalovaným soud činí závěr, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno v souladu s ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 z. č. 326/1999 Sb.

10. Soud dále zastává názor, že správní orgány se zabývaly posouzením věci i z pohledu § 119 odst. 2 z. č. 326/1999 Sb., podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Úvahy správního orgánu I. stupně jsou podrobně rozvedeny na str. 4 – 5 a žalovaný se jimi zabýval na str. 3 – 4. Tyto úvahy soud považuje za zcela přezkoumatelné. Správní orgány se kromě jiného zabývaly i zdravotním stavem žalobce. Dle názoru soudu žalobce se nemůže odvolávat na nutnost další léčby v České republice a špatný zdravotní stav, neboť v takovém zdravotním stavu už do České republiky přicestoval. Pokud lékaři doporučili žalobci další léčení na území České republiky, bylo na něm, aby si vyřídil příslušné povolení, což však neučinil. Žalobce přitom během správního řízení před správním orgánem neuvedl nic o tom, že mu zdravotní stav znemožňoval schopnost si potřebná povolení vyřídít. Žalobce měl vyřešit svou situaci v souladu se zákonem před vstupem na území České republiky vyřízením vhodného víza. Žalobcem tvrzené okolnosti neznamenaají, že by se v případě jeho vyhoštění jednalo o nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce nemá žádné vazby k území České republiky, nebyla zjištěna ani tvrzena žádná jeho integrace do české společnosti či společenské, kulturní a ekonomické vazby na území České republiky. Zákonným důvodem vylučujícím vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není jakýkoli zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, neboť takový zásah nastává v důsledku vydání takového rozhodnutí prakticky v každém případě, nýbrž pouze nepřiměřený zásah. Absolvování léčebného pobytu není okolností, která by zakládala naplnění podmínek § 119 odst. 2 z. č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Soud rovněž souhlasí se závěry žalovaného ohledně stanovení doby, po kterou žalobci nebude umožněn vstup na území členských států Evropské unie, kterou správní orgán stanovil dobou pěti měsíců. Tuto dobu soud považuje ve shodě s žalovaným jako zcela adekvátní a v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech. Pro úplnost soud uvádí, že právo pobývat na území České republiky nepatří do kategorie základních lidských práv a je projevem suverenity každého státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na své území.
11. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29. 10. 2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně